

29 Σεπτεμβρίου, 1990

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΑΡΙΟΣ ΙΕΡΩΝΥΜΙΔΗΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΗΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 948/88).

-
- Διοικητικό Όργανο — Συλλογικά όργανα — Συγκρότηση — Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας (η Επιτροπή) — Μεταβολή της σύνθεσης της μετά την αξιολόγηση των υποψηφίων — Η Επιτροπή υπό τη νέα της σύνθεση έλαβε υπόψη και την αξιολόγηση της Επιτροπής υπό την προηγούμενη της σύνθεση — Υποκατάσταση της κρίσεως της Επιτροπής ως προς την καταλληλότητα των υποψηφίων από εξωγενή παράγοντα — Κρίθηκε εντελώς ανεπίτρεπτη και οδήγησε σε ακύρωση της επίδικης απόφασης. 5
- Αίτηση ακυρώσεως — Έννομο συμφέρον — Υπάλληλοι — Η κρίση της εγκυρότητας της υποψηφιότητας του αιτητή σε προηγούμενη υπόθεση, του παρέχει το απαιτούμενο έννομο συμφέρον στην άσκηση προσφυγής. 10
- Ακυρωτική απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου — Δεδικασμένο — Η αρχή του δεδικασμένου ισχύει και στον τομέα του διοικητικού δικαίου — Ευρήματα γεγονότων τα οποία προκύπτουν άμεσα ή απαραιτήτως εξυπακούονται (στα οποία προβαίνει το Δικαστήριο) για επίλυση επίδικων θεμάτων, είναι δεσμευτικά για τη Διοίκηση η οποία υποχρεούται να συμμορφωθεί προς αυτά. 20
- Λέξεις και Φράσεις — "Επίμαχο γεγονός" (fact in issue), στον τομέα της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας.
- Ο διορισμός του ενδιαφερόμενου προσώπου Χ. Καφού στη θέση 25

Ακολουθού στις Εξωτερικές Υπηρεσίες της Δημοκρατίας, ακυρώθηκε στην υπόθεση ***Ieronymides and Others v. Republic***. Η Επιτροπή, κατά την επανεξέταση του θέματος επαναδιόρισε το πιο πάνω ενδιαφερόμενο πρόσωπο στην επίδικη θέση αναδρομικά από 1.9.81. Η απόφαση αυτή αποτελεί αντικείμενο της παρούσας προσφυγής.

Οι καθ' ων η αίτηση ισχυρίστηκαν ότι ο αιτητής δεν είχε έννομο συμφέρον να προσβάλει την επίδικη απόφαση, διότι δεν κατείχε τα προσόντα για διορισμό κατά το 1981 και επίσης λόγω της άνευ επιφυλάξεως αποδοχής του σε μεταγενέστερο στάδιο διορισμού στη θέση Ακολουθού.

Οι προδικαστικές ενστάσεις απορρίφθηκαν από το Ανώτατο Δικαστήριο το οποίο αποφάνθηκε σχετικά ότι η κρίση της εγκυρότητας της υποψηφιότητας του αιτητή στην υπόθεση ***Ieronymides*** ανωτέρω, αποτελούσε προϋπόθεση για νομιμοποίησή του στην άσκηση της προσφυγής και ήταν ένα από τα κεντρικά ευρήματα του Δικαστηρίου.

Το Ανώτατο Δικαστήριο επέτρεψε την προσφυγή αφού αποδέκτηκε τον λόγο της συμπερίληψης εξωγενούς παράγοντα (*extraneous matter*) στην κρίση της Επιτροπής, η οποία συνίστατο στο ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη κατά την επανεξέταση του θέματος και τις αξιολογήσεις των υποψηφίων κατά τις συνεντεύξεις του 1981, παρά τη μεταβολή της σύνθεσης του σώματος.

Η προσφυγή επιτρέπεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Ieronymides and Others v. Republic (1986) 3(C) C.L.R. 2424,

Pieris v. Republic (1983) 3(B) C.L.R. 1054,

Gava v. Republic (1984) 3(B) C.L.R. 1391,

Constantinou v. Republic (1972) 3 C.L.R. 116.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας με την οποία επαναδιόρισε το ενδιαφερόμενο πρόσωπο στη θέση του Ακολουθού στις Εξωτερικές Υπηρεσίες της Δημοκρατίας, αναδρομικά από 1.9.1981, αντί του αιτητή.

Κ. Λοΐζου, για τον Αιτητή.

Λ. Κουρσουμπά, Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

5

Α. Κωνσταντίνου, για το Ενδιαφερόμενο πρόσωπο.

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ.: Στην υπόθεση *Ieronymides and Others v. Republic* (1986) 3(C) C.L.R. 2424 αποφασίστηκε η ακύρωση του διορισμού του Χαράλαμπου Καψού, του ενδιαφερομένου μέρους, στη θέση Ακολούθου στις Εξωτερικές Υπηρεσίες της Δημοκρατίας. Στην ίδια προσφυγή κρίθηκε επίσης ότι ο αιτητής κατείχε τα προσόντα για διορισμό στην επίμαχη θέση. Στο συγκεκριμένο απόσπασμα της απόφασης αναφέρεται ότι από τη στιγμή που αποφασίστηκε ότι ο διορισμός του ενδιαφερομένου μέρους θα είχε αναδρομική ισχύ από το 1981 (ο διορισμός έγινε στις 29/3/84), οι καθ' ων η αίτηση "... had to take into consideration as eligible candidates applicants 1 and 6 and not to exclude them."

10

15

20

(Μετάφραση στα Ελληνικά) "..... Έπρεπε να λάβουν υπόψη τους υποψηφίους 1 και 6 οι οποίοι κατείχαν τα προσόντα και όχι να τους αποκλείσουν." Ο υποψήφιος αρ.1 στην προσφυγή εκείνη ήταν ο αιτητής στην ενώπιόν μας υπόθεση.

25

Κατά την επανεξέταση του θέματος η Ε.Δ.Υ. πράγματι έλαβε υπόψη την υποψηφιότητα του αιτητή, όπως καταφαίνεται από το πρακτικό ημερομηνίας 14/7/88. Κατά την επανεξέταση η Επιτροπή επέλεξε το ενδιαφερόμενο μέρος Χαράλαμπο Καψό και τον επανεδιόρισε στη θέση του Ακολούθου αναδρομικά από 1/9/81. Η απόφαση αυτή αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας αίτησης.

30

Οι καθ' ων η αίτηση, καθώς και το ενδιαφερόμενο μέρος, έχουν εγείρει προδικαστική ένσταση ως προς τη νομιμοποίηση του αιτητή να ασκήσει προσφυγή κατά της επίδικης απόφασης. Η θέση τους είναι ότι ο αιτητής δεν ενομιμοποιείτο να προσφύγει διότι δεν κατείχε τα προσόντα για διορισμό κατά τον κρίσιμο χρόνο, δηλαδή το 1981· συγκεκριμένα, επειδή -

35

40

α) δεν είχε επιτύχει στο γραπτό διαγωνισμό ο οποίος προβλεπόταν από το σχέδιο υπηρεσίας, και

β) η βαθμολογία κατά τη γραπτή δοκιμασία του στην αγγλική -

30 μονάδες από 100, δεν καταμαρτυρούσε πολύ καλή γνώση της αγγλικής, όπως απαιτείται από το σχέδιο υπηρεσίας.

5 Η απάντηση του αιτητή είναι ότι η Τμηματική Επιτροπή που συστάθηκε το 1981 για την αξιολόγηση των υποψηφίων έκρινε ότι ο αιτητής κατείχε τα προσόντα, συμπέρασμα στο οποίο κατέληξε και η Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας αλλά, ακόμα σημαντικότερο, οι καθ' ων η αίτηση, καθώς και το ενδιαφερόμενο μέρος, κωλύονται από την ύπαρξη δεδικασμένου ως προς το θέμα αυτό, λόγω
10 της απόφασης στην *Ieronymides* (ανωτέρω). Η απόφαση στην *Ieronymides* ήταν πρωτόδικη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου, η έφεση εναντίον της οποίας αποσύρθηκε. Συνεπώς παρέιχε την αυθεντική έκφραση της δικαστικής εξουσίας ως προς την κρίση της διοικητικής απόφασης που αποτελούσε το αντικείμενο της
15 προσφυγής εκείνης, καθώς και τους λόγους για την ακύρωσής της.

Καθώς επεξηγείται στην απόφαση της Ολομέλειας *Pieris v. Republic* (1983) 3(B) C.L.R. 1054, η αρχή του δεδικασμένου ισχύει και στον τομέα του διοικητικού δικαίου. Όπως και σε άλλους τομείς δικαιοδοσίας, ευρήματα γεγονότων τα οποία προκύπτουν άμεσα ή απαραίτητως εξυπακούονται (στα οποία προβαίνει το δικαστήριο) για την επίλυση των επίδικων θεμάτων, είναι δεσμευτικά για τη Διοίκηση η οποία κωλύεται από του να αποκλίνει από αυτά. Τα επίδικα θέματα προσδιορίζονται από
20 τις έγγραφες προτάσεις σε συσχετισμό με τη φύση της διαφοράς. "Επίμαχο γεγονός" (fact in issue) με αυτή την έννοια στον τομέα της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας, είναι κάθε γεγονός ο προσδιορισμός του οποίου είναι αναγκαίος για την επίλυση των επίδικων θεμάτων. Η αρχή του δεδικασμένου στον τομέα της αναθεωρητικής δικαιοδοσίας επεξηγείται στην υπόθεση *Gava v. Republic* (1984) 3(B) C.L.R. 1391.
25

Όχι μόνο η Διοίκηση δεσμεύεται από τα κεντρικά ευρήματα γεγονότων, όπως μπορεί να χαρακτηριστούν τα γεγονότα, ο καθορισμός των οποίων είναι αναγκαίος για την επίλυση της διαφοράς,
35 αλλά και ευρήματα του δικαστηρίου ως προς παρεμφερή γεγονότα πρέπει, όπως επεξηγείται στην *Constantinou v. Republic* (1972) 3 C.L.R. 116, να ακολουθούνται από τη Διοίκηση, εκτός αν παρέχεται ειδική αιτιολογία για απόκλιση από αυτά.
40

Η κρίση της εγκυρότητας της υποψηφιότητας του αιτητή στην *Ieronymides and Others v. Republic* (1986) 3(C) C.L.R. 2424, ήταν ένα από τα κεντρικά ευρήματα του δικαστηρίου και, ακόμα σημαντικότερο, αποτελούσε προϋπόθεση για τη νομιμοποίη-

σή του στην άσκηση της προσφυγής. Συνεπώς ορθά η Ε.Δ.Υ. συμπεριέλαβε και τον αιτητή μεταξύ των υποψηφίων για την πλήρωση της θέσης· όπως άλλωστε δεσμευόταν να πράξει.

Άλλη προδικαστική ένσταση που έχει διατυπωθεί ως προς την ύπαρξη έννομου συμφέροντος για την άσκηση της προσφυγής, αφορά την άνευ επιφυλάξεως αποδοχή σε μεταγενέστερο στάδιο από τον αιτητή της θέσης Ακολούθου στην οποία διορίστηκε από 15/9/83. Η αποδοχή της θέσης εκείνης δε συνεπαγόταν άμεσα ή έμμεσα την εγκατάλειψη οποιουδήποτε υπάρχοντος συμφέροντος για τη διεκδίκηση της ίδιας θέσης σε προγενέστερο στάδιο. Συνεπώς, δε διαπιστώνεται κώλυμα στην άσκηση της προσφυγής την οποία ο αιτητής ενομιμοποιείτο να ασκήσει, έχων το συμφέρον του υποψηφίου για την πλήρωση της θέσης.

Ο Δικαστής κ. Α. Σαββίδης, ο οποίος είχε εκδώσει την απόφαση στην *Ieronymides*, ανωτέρω, επεσήμανε στο τέλος της απόφασής του, το πλαίσιο μέσα στο οποίο έπρεπε να γίνει η επανεξέταση του θέματος προς καθοδήγηση της Ε.Δ.Υ.. Ανέφερε:

" I wish to observe that the respondent is not entitled, when reconsidering the appointment in question, to take into consideration the findings of the Commission in 1981, in view of its different composition. The evaluation of candidates is a subjective element, connected with the persons of which the respondent, being a collective organ, is composed, and the respondent in its present composition, cannot rely on the findings and views of the persons of which the same organ was composed in 1981. (See the judgment of the Full Bench in *Republic v. Safirides* (1985) 3 C.L.R. 163 and the cases of *Nicolaou and Another v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 931 and *Papaleontiou v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 1929)." (Βλ. σ. 2434.)

Δυστυχώς η Ε.Δ.Υ. παραγνώρισε τις δικαστικές παρατηρήσεις και έλαβε υπόψη της κατά την επανεξέταση του θέματος, εκτός από τα αντικειμενικά δεδομένα, και τις αξιολογήσεις των υποψηφίων κατά τις συνεντεύξεις το 1981, παρά τη μεταβολή της σύνθεσης του σώματος. Στο πρακτικό της απόφασης αναφέρεται, μεταξύ άλλων: "Η Επιτροπή απέδωσε τη δέουσα σημασία στα πορίσματα της τμηματικής επιτροπής και στην απόδοση των υποψηφίων στις συνεντεύξεις τους με την Ε.Δ.Υ., υπό το φως και των σχετικών κρίσεων και απόψεων του Γενικού Διευθυντή Υπουργείου Εξωτερικών."

Η συμπερίληψη του εξωγενούς αυτού παράγοντα αναγνωρίζεται από το δικηγόρο του ενδιαφερόμενου μέρους ως σφάλμα, πλην όμως, όπως εισηγήθηκε, δεν είχε αποφασιστική επίδραση στην επιλογή του ενδιαφερόμενου μέρους. Η εισήγησή του είναι
5 ότι επειδή η απόδοση και των δυο κατά τη συνέντευξη κρίθηκε από την Ε.Δ.Υ. το 1981 ως καλή, ο παράγοντας αυτός ήταν ουδέτερος στη μεταξύ τους σύγκριση.

10 Δε συμφωνώ ότι το σφάλμα δεν είχε ουσιαστικές επιπτώσεις στη λήψη της επίδικης απόφασης, για τους πιο κάτω λόγους:

Προκύπτει από την απόφαση των καθ' ων η αίτηση ότι έκριναν την κλήση των υποψηφίων σε συνέντευξη ως ουσιώδες στοιχείο για τη διαμόρφωση των απόψεών τους ως προς την καταλληλότητά τους για διορισμό. Κριτές αυτής της καταλληλότητας ήταν αποκλειστικά τα μέλη του συλλογικού οργάνου που μετείχαν στη λήψη της απόφαση το 1988. Την κρίση τους υποκατάστησε εξωγενής παράγοντας, δηλαδή η υποκειμενική κρίση του σώματος στο θέμα υπό άλλη σύνθεση. Παρόλο που η Επιτροπή
20 δε δεσμευόταν να καλέσει τους υποψηφίους σε συνέντευξη αν δεν το έκρινε απαραίτητο, η συμπερίληψη εξωγενούς παράγοντα μεταξύ των στοιχείων κρίσεως ήταν εντελώς ανεπίτρεπτη. Εξάλλου η ίδια η Ε.Δ.Υ. συμπεριέλαβε τα αποτελέσματα της συνέντευξης μεταξύ των ουσιωδών κριτηρίων για την επιλογή του
25 ενδιαφερόμενου μέρους. Το ότι η απόδοσή τους στη συνέντευξη κρίθηκε ίσης αξίας δε μειώνει τη σημασία του σφάλματος. Αν η Ε.Δ.Υ. έκρινε το 1988 ότι η κλήση των υποψηφίων σε συνέντευξη ήταν αναγκαία, τότε η ίδια έπρεπε να τους είχε καλέσει και να διαμορφώσει προσωπικά απόψεις στο θέμα.

30 Η συμπερίληψη εξωγενούς παράγοντα (extraneous matter) στα ουσιώδη στοιχεία κρίσης συνεπάγεται την ακυρότητα της απόφασης, την οποία και ακυρώνω στην ολότητά της, βάσει του άρθρ. 146.4(β).

35 Η κατάληξη καθιστά μη αναγκαία την εξέταση των άλλων λόγων που έχουν προβληθεί για ακύρωση της απόφασης.

40 Δεν εκδίδεται διαταγή για τα έξοδα.

Η προσφυγή επιτρέπεται χωρίς έξοδα.